

Sygn. akt V GC 1065/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 04 września 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.**

przeciwko **N. M., (...) Sp. jawna z siedzibą w O. W..**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej N. M., (...) Sp. jawna z siedzibą w O. W.. na rzecz powódki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 1.778,49 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt osiem złotych 49/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej N. M., (...) Sp. jawna z siedzibą w O. W.. na rzecz powódki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 947,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1065/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lutego 2017 r. (data wpływu) powódka (...) Spółka z o.o. z siedzibą w G. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła

o zasądzenie od pozwanej N. M., (...) Sp. jawna z siedzibą w O. W.. kwoty 1.691,14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej strony zawarły kilka następujących po sobie umów, na podstawie których świadczyła na rzecz pozwanej usługi spedycyjne kontenerów. Podniosła, że swoje zobowiązanie wykonała prawidłowo oraz wystawiła pozwanej z tego tytułu faktury VAT. Pozwana uregulowała wynikające z nich należności z opóźnieniem, dlatego też powódka obciążyła ją odsetkami za opóźnienie w łącznej kwocie 1.691,14 zł. Mimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała zadłużenia.

Pismem procesowym z dnia 28 kwietnia 2017 r. (data wpływu) powódka sprecyzowała żądanie pozwu w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 1.778,49 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych i odsetek

ustawowych za opóźnienie za płatności wynikających z wystawionych pozwanej faktur wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 maja 2017 r. (data wpływu) pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości. Wskazała, że jej przedstawiciel dokonał ustaleń z pracownikiem działu księgowości powódki odnośnie warunków spłaty zobowiązania przy jednoczesnym wyczerpaniu wszelkich roszczeń powódki wobec pozwanej.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Strony współpracowały ze sobą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Zawarły kilka następujących po sobie umów, na podstawie których powódka świadczyła na rzecz pozwanej usługi spedycyjne.

okoliczność bezsporna.

W dniu 24 lutego 2014 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.462,87 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 10 marca 2014 r. Dnia 21 listopada 2014 r. powódka wystawiła pozwanej spółce fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.667,83 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 04 grudnia 2014 r. W dniu 23 grudnia 2014 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 17.528,59 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 03 stycznia 2015 r. Dnia 20 stycznia 2015 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej spółki fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.620,75 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 01 lutego 2015 r. W dniu 28 stycznia 2015 r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.416,31 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 08 lutego 2015 r. Dnia 22 lutego 2016 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 19.741,50 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 07 marca 2016 r. W dniu 26 lutego 2016 r. powódka wystawiła pozwanej spółce fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.462,87 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 11 marca 2016 r.

(dowód: faktury VAT k. 22-28).

Pozwana spółka uregulowała należności wynikające w w/w faktur po upływie zakreślonych w nich terminów płatności.

okoliczność bezsporna.

W dniu 13 kwietnia 2014 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 9.462,87 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...). Dnia 17 grudnia 2014 r. pozwana spółka uiściła na konto powódki kwotę 9.667,83 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...). W dniu 04 lutego 2015 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 5.528,59 zł tytułem części zapłaty za fakturę VAT nr (...). Dnia 06 marca 2015 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 3.500,00 zł, w dniu 10 marca 2015 r. kwotę 2.500,00 zł, dnia 17 marca 2015 r. kwotę 2.500,00 zł, zaś w dniu 25 marca 2015 r. kwotę 3.000,00 zł tytułem części zapłaty za fakturę VAT nr (...). W dniu 08 kwietnia 2015 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 4.000,00 zł tytułem reszty zapłaty za fakturę VAT nr (...) i części zapłaty za fakturę VAT nr (...). Dnia 24 kwietnia 2015 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 4.000,00 zł tytułem części zapłaty za fakturę VAT nr (...). W dniu 30 kwietnia 2015 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 4.537,06 zł tytułem reszty zapłaty za fakturę VAT nr (...) i części zapłaty za fakturę VAT nr (...). Dnia 12 maja 2015 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 2.000,00 zł, zaś w dniu 20 maja 2015 r. kwotę 3.000,00 zł tytułem części zapłaty za fakturę VAT nr (...). W dniu 08 lipca 2015 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 4.000,00 zł tytułem reszty zapłaty za fakturę VAT nr (...). Dnia 02 czerwca 2016 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 3.000,00 zł tytułem części zapłaty za fakturę VAT nr (...). Również w dniu 02 czerwca 2016 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 4.000,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...). Dnia 04 lipca 2016 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 2.000,00 zł, zaś dnia 20 lipca 2016 r. kwotę 1.000,00 zł tytułem części zapłaty za fakturę VAT nr (...). Dnia 24 sierpnia 2016 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 5.000,00 zł tytułem reszty zapłaty za fakturę VAT nr (...) i części zapłaty za fakturę VAT nr (...). W dniu 17

października 2016 r. pozwana uiściła na konto powódki kwotę 5.000,00 zł, dnia 07 listopada 2016 r. 500,00 zł, dnia 28 listopada 2016 r. kwotę 1.500,00 zł tytułem części zapłaty, zaś w dniu 06 grudnia 2016 r. kwotę 2.210,24 zł tytułem reszty zapłaty za fakturę VAT nr (...).

(dowód: historia operacji na rachunku bankowym k. 29-30).

Wobec braku zapłaty w dniu 29 listopada 2016 r. powódka wystawiła pozwanej notę odsetkową na kwotę 1.608,18 zł i wezwała ją do zapłaty w terminie 5 dni od daty otrzymania wezwania. Tego samego dnia powódka wezwała pozwaną do zapłaty zaległych należności wynikających z w/w faktur wraz z odsetkami w łącznej kwocie 3.818,42 zł w terminie 5 dni od daty otrzymania wezwania. Oba wezwania zostały nadane na pocztę w dniu 20 listopada 2016 r.

(dowód: nota odsetkowa k. 31, wezwanie do zapłaty k. 32, potwierdzenie nadania k. 33).

W dniu 29 listopada 2016 r. powódka udzieliła pełnomocnictwa firmie (...). T.-J., A. (...) s.c. do kierowania w jej imieniu wezwań do zapłaty do pozwanej. Pismami z dnia 01 grudnia 2016 r. i 14 grudnia 2016 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną spółkę do zapłaty kwot wynikających z wcześniejszej noty odsetkowej i wezwania do zapłaty w zakreślonym w nich terminie, jednakże bezskutecznie.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 36-37, 38-39).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt przez stronę powodową.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie były również kwestionowane przez pozwaną spółkę.

Na rozprawie w dniu 04 września 2017 r. Sąd oddalił wniosek pozwanej spółki o odroczenie terminu rozprawy, gdyż pracownik spółki nie miał umocowania do działania w jej imieniu, nie przedłożył również żadnego dokumentu, z którego wynikałaby niemożność stawiennictwa reprezentanta spółki na terminie rozprawy. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, że jak wynika z odpisu KRS pozwanej spółki organem upoważnionym do jej reprezentacji umocowany jest każdy wspólnik samodzielnie, zarówno M. T., jak i J. T.. Zatem okoliczność, że J. T. przebywał w delegacji nie spowodowała, że spółki nie mógł reprezentować drugi wspólnik, M. T., która, jak wynika z informacji uzyskanych przez sąd w toku rozprawy od pracownika spółki znajdowała się na miejscu i mogła wziąć udział w rozprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła odsetek za opóźnienie w płatności faktur wystawionych pozwanej za wykonane usługi spedycyjne.

W odpowiedzi na pozew pozwana nie kwestionowała powództwa ani co zasady, ani co do wysokości. Wskazała, że jej przedstawiciel dokonał ustaleń z pracownikiem działu księgowości powódki odnośnie warunków spłaty zobowiązania przy jednoczesnym wyczerpaniu wszelkich roszczeń powódki wobec pozwanej, jednakże tej okoliczności nie udowodniła.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu na stronach spoczywa ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowody wykazujące jego istnienie. Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego

nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 239/07, niepubl.).

W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc) (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, Legalis z glosą A. Zielińskiego). Zaś zgodnie z treścią art. 233§1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie zaś z treścią art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Fakty przyznane w rozumieniu powołanego przepisu to fakty podane przez jedną stronę i potwierdzone jako zgodne z prawdą przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia złożonego w toku postępowania, zarówno ustnego jak i pisemnego. Z odpowiedzi na pozew jednoznacznie wynika, że pozwana spółka nie neguje okoliczności, iż dokonywała wpłat na poczet należności wynikających z faktur po upływie ustalonego terminu płatności. Podkreśli należy, iż razem z wezwaniem na termin rozprawy pozwana spółka otrzymała pouczenia o treści art. 162, 207, 217, 229 i 230 kpc. Została zatem pouczona o skutkach procesowych składanych oświadczeń.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska pozwanej spółki, Sąd uznał, iż powódka przedkładając stosowne dokumenty wykazała zasadność swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 kc. Pozwana nie wykazała natomiast, aby powódka wyraziła zgodę na przedłużenie terminów płatności wynikających z przedłożonych przez nią faktur.

W związku z tym, że strony wiązała umowa spedycji, wystawione faktury VAT wskazywały sposób i termin spełnienia świadczenia. Zaś z uwagi na okoliczność, że pozwana spóźniła się ze spełnieniem świadczenia w określonym terminie, to ziściły się przesłanki do uwzględnienia żądania powódki w zakresie odsetek za czas opóźnienia. Należy zaznaczyć, że ustawowe odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, którego termin był oznaczony, stają się zaległą należnością uboczną w rozumieniu art. 451§1 zd. 2 kc bez potrzeby uprzedniego wezwania dłużnika do zapłaty tych odsetek, zaś samo żądanie odsetek za okres opóźnienia jest uprawnieniem wierzyciela, a zatem od niego zależy czy i za jaki okres domaga się odsetek w spełnieniu świadczenia pieniężnego (por. wyrok SN z dnia 08 marca 2002 r., III CKN 548/00, OSNC 2003/5/60; wyrok SA w Katowicach z dnia 06 lutego 2015 r., I ACa 743/14, LEX nr 1663045). Nadto, stosownie do treści art. 481§1 kc, powstanie roszczenia o odsetki jest niezależne od szkody powstałej po stronie wierzyciela a dłużnik nie może zwolnić się z odpowiedzialności wskazując, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które spowodowały opóźnienie (vide: W. Borysiak, [w:] KC, red. Osajda, wyd. 13, 2015, opubl. Legalis).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 kc przyjmując, że pozwana pozostawała i pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu swojego świadczenia. Powódka żądała zasądzenia odsetek ustawowych do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. Zostały one obliczone od daty wymagalności wskazanej w każdej z faktur VAT do dnia zapłaty ich zapłaty. Zgodnie z treścią art. 482§1 kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Dlatego też Sąd uwzględnił roszczenie pozwu i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę skapitalizowanych odsetek od każdej z faktur wskazanych w pozwie z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa tj. 17 lutego 2017 r. (data nadania pozwu

w urządzenie pocztowym) do dnia zapłaty (pkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 1025 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego powódki w kwocie 900,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Pozwana przegrała proces w całości, musiała więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niej na rzecz powódki kwotę 947,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna-Szuława